

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecător
judecători

Valeriu Doagă
Mariana Pitic, Nicolae Craiu, Luiza Gafton, Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea de Asigurări-Reasigurări
”Moldcargo” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea introductivă a creditorului Societatea de Asigurări-
Reasigurări ”Moldcargo” Societate pe Acțiuni cu privire la intentarea procesului de
insolvabilitate față de Societatea cu răspundere limitată ”Global-Asig”,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017 prin care s-
a respins cererea introductivă înaintată de Societatea de Asigurări-Reasigurări
”Moldcargo” Societate pe Acțiuni cu privire la intentarea procesului de
insolvabilitate față de Societatea cu răspundere limitată ”Global-Asig”,

c o n s t a t ă :

La 07 septembrie 2017 creditorul SAR ”Moldcargo” SA a depus cerere
introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul
SRL ”Global-Asig” pe motiv de incapacitate de plată.

În motivarea cererii sale creditorul a indicat că la 20 aprilie 2012 între SAR
„Moldcargo” SA și „Global-Asig” SRL a fost încheiat contractul de mandat nr. 72
obiectul căruia îl constituie activitatea de intermediere în vânzarea polițelor de
asigurare. Conform prevederilor pct. 2.4 a contractului de mandat, Mandatarul se
obligă să respecte prevederile prezentului contract și să execute obligațiile
conștiincios, calitativ, la timp și cu bună credință, iar conform pct. 5 al acordului
adițional la Contractul de mandat din 06 septembrie 2012 – „Mandatarul se obligă
să informeze lunar Mandantul despre primele de asigurare încasate. Să încaseze în
contul său de decontare sau în casierie primele de asigurare în decurs de 24 ore din
momentul vânzării poliței de asigurare. Primele de asigurare se transferă la contul
bancar al Mandantului integral, fără careva deduceri, inclusiv a comisioanelor lunar
până la data de 30 a lunii următoare perioadei de raportare”.

A susținut că potrivit pct. 8 al acordului adițional la contractul de mandat din
06 septembrie 2012 „în cazul în care, Mandatarul nu a transferat la Mandant sumele
încasate cu titlu de prime de asigurare, după 30 de zile lucrătoare de la scadență
prevăzută în pct. 2.4 alin. 17, Mandatarul este prezumat a fi în insolvabilitate din
cauza încetării plăților, iar Mandantul obține dreptul de a solicita instanței de
judecată încasarea forțată a sumelor datorate”.

A relatat că la data de 23 mai 2014 între SAR „Moldcargo” SA și „Global-
Asig” SRL a fost încheiat acordul privind stabilirea cuantumului și termenului de

achitare a datoriei în mărime de 109 000, 02 lei care urma să fie achitată de SRL „Global-Asig” în șase rate.

A considerat că deoarece debitorul nu și-a onorat obligațiile asumate prin contractul de mandat nr. 72 din 20 aprilie 2012 și acordul din 23 mai 2014, nu a transferat integral primele de asigurare încasate de la asigurați, în contul Mandantului, creditorul s-a adresat în instanța de insolvență cu prezenta cerere.

A menționat că în prezent, conform actului de verificare din 06 iunie 2017 datoria restantă a SRL „Global-Asig” față de SAR „Moldcargo” SA constituia suma de 99 893, 03 lei.

La data de 05 septembrie 2014 și repetat la data de 16 octombrie 2014, SAR „Moldcargo” SA a expediat în adresa debitorului pretenția nr. 2798 și nr. 3318 cu solicitarea de a achita datoria în termen de 7 zile de la data recepționării pretenției, cu înștiințarea debitorului că în caz de neachitare a datoriei, SAR „Moldcargo” SA își rezervă dreptul de a înainta o cerere pentru soluționarea litigiului în instanța de judecată, însă, au constatat că debitorul manifestă indiferență față de obligațiile ce îi sunt imputate și la pretenția înaintată nu au recepționat nici un răspuns.

Astfel, din motivul incapacității de plată creditorul SAR „Moldcargo” SA a solicitat intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Global-Asig”.

La 02 noiembrie 2017 creditorul a depus o cerere introductivă concretizată, suplimentar la temeiurile de drept invocate în cererea introductivă, și a făcut trimitere și la prevederile art. 47 alin. 33 din Legea cu privire la asigurări nr. 407 din 21.12.2006, în vigoare de la 06.04.2007 care prevede că orice intermediar în asigurări care nu a depus la asigurator sumele încasate cu titlu de prime de asigurare, după 30 de zile lucrătoare de la scadența prevăzută în contractul de mandat, este prezumat a fi în insolvență din cauza încetării plăților, iar asiguratorul va solicita instanței încasarea forțată a sumelor datorate.

În cererea de concretizare a fost mărită și creanța la care creditorul pretinde până la 165 455,02 lei (dintre care datoria constituie 99 893,03 lei, restul fiind calculată dobânda de întârziere).

La data de 01 noiembrie 2017 administratorul provizoriu a depus raportul în care își expune concluzia că debitorul se află în incapacitate de plată. În afară de datoria creditorului în sumă de 99 893,03 lei, acesta are o datorie față de Serviciul Fiscal de Stat în sumă de 449,28 lei, dintre care 387,75 lei sunt plăți de bază.

A reiterat că debitorul nu dispune de masă debitoare din care motive a propus aplicarea procedurii simplificate a falimentului.

Pe parcurs administratorul insolvenței a depus un raport suplimentar, în care a menționat că suma totală a creanțelor celor doi creditori (SAR „Moldcargo” SA și Serviciul Fiscal de Stat) constituie 165 904, 30 lei. Totodată a indicat că conform contabilității debitorului, acesta dispunea de o sumă de 148 128,09 lei, care este în casieria debitorului. Deoarece suma datoriei de 165 904 lei este mai mare decât suma de 148 128,09 lei de care la moment dispune debitorul și acesta nu are altă masă debitoare, consideră că debitorul este în incapacitate de plată. De aceea a propus aplicarea procedurii simplificate a falimentului.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017 s-a respins cererea introductivă a creditorului SAR „Moldcargo” SA privind declararea insolvenței SRL „Global-Asig” și s-a refuzat intentarea unui proces de insolvență față de debitorul SRL „Global-Asig”. S-au anulat măsurile de

asigurarea aplicată față de SRL „Global-Asig” prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017. S-a aprobat remunerația administratorului autorizat Puiu Albert pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu pentru perioada de observație față de SRL „Global-Asig” în sumă de 9 520 lei pe lună. S-a stabilit remunerația administratorului autorizat Puiu Albert pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu pentru perioada de observație față de SRL „Global-Asig” în sumă totală de 14 000 lei, care se încasează în folosul administratorului autorizat Puiu Albert de la creditorul SAR „Moldcargo” SA. Cererea administratorului autorizat Puiu Albert de încasare a cheltuielilor aferente s-a respins. Dispozitivul prezentei hotărâri se va publica în Monitorul Oficial al R.M în termen de 10 zile de la data adoptării.

La 05 ianuarie 2018 SAR ”Moldcargo” SA a declarat recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârea instanței de insolvabilitate este neîntemeiată, contrară procedurii de insolvabilitate, deoarece instanța a interpretat eronat normele materiale aplicabile speței.

A invocat recurentul Societatea de Asigurări-Reasigurări ”Moldcargo” Societate pe Acțiuni că starea de insolvabilitate este independentă de raportul pasiv-activ patrimonial în sensul că ea nu presupune în mod necesar ca activul patrimonial să fie inferior pasivului. Ea poate surveni chiar și atunci când activul este superior pasivului, dar când debitorul nu poate mobiliza într-un ritm satisfăcător resursele financiare acoperirii la scadență a datoriilor sale comerciale.

Astfel, raportînd prevederile legale la speța dată, indică recurentul că din data de 04.06.2014, debitorul a încetat de a mai efectua plăți în contul creditorului, fapt care servește drept temei de intentare a procesului de insolvabilitate.

Mai mult ca atât, conform prevederilor art. 47 alin. (3³) al Legii nr. 407 din 21.12.2006 cu privire la asigurări, orice intermediar în asigurări și/sau în reasigurări care nu a depus la asigurător/reasigurător sumele încasate cu titlu de prime de asigurare (reasigurare), după 30 de zile lucrătoare de la scadența prevăzută în contractul de mandat, este prezumat a fi în insolvabilitate din cauza încetării plăților, iar asigurătorul (reasigurătorul) va solicita instanței de judecată încasarea forțată a sumelor datorate.

Astfel, legea specială expres prevede că în cazul în care a fost întrunită cea de a doua condiție, adică s-a încetat efectuarea plăților, se prezumă insolvabilitatea debitorului. În acest sens, consideră recurentul că este eronată concluzia instanței de insolvabilitate precum că creditorul urma să depună cerere de încasare forțată a datoriei în instanța de drept comun și nu cerere introductivă în instanța de insolvabilitate.

Conform prevederilor art. 48 alin. (1) al Legii cu privire la asigurări: „agentul de asigurare este persoană fizică sau persoană juridică ce deține din partea unui asigurător o autorizație valabilă, scrisă, denumită în prezenta lege contract de mandat, pentru a acționa în numele acestuia”, iar potrivit art. 48 alin. (3) lit. a) al aceleiași legi, una din condițiile ca agentul de asigurare - persoană juridică să poată activa, este ca acesta să aibă ca obiect de activitate numai intermedierea în asigurări.

A relatat recurentul că avînd în vedere faptul că SRL „Global-Asig” este agent de asigurare, acesta poate fi împuternicit în realizarea polițelor de asigurare

doar din partea unui singur asigurător, în cazul dat, doar de către SAR „Moldcargo” SA.

A menționat în recurs că în prezent, SRL „Global-Asig” nu are profit, din anul 2014 acesta nu a mai realizat polițe de asigurare din numele Mandantului, fapt care duce la imposibilitatea acestuia de a efectua careva plăți, în vederea achitării datoriei.

Reieșind din toate circumstanțele invocate supra, constată recurentul că creditorul a probat despre existența creanței sale certe, lichide și exigibile, precum și imposibilitatea executării obligațiilor pecuniare de către debitor, fapt care probează incapacitatea de plată a acestuia.

Consideră că instanța de insolvență nu a analizat obiectiv și multiaspectual toate circumstanțele cauzei care dovedesc incontestabil, starea de insolvență a debitorului determinate de starea de incapacitate a acestuia.

Mai mult ca atât, nu au fost luate în considerație concluziile administratorului provizoriu care a constatat că debitorul, cu certitudine se află în incapacitate de plată și nu dispune de posibilități ce ar permite acoperirea integrală a creanțelor creditorului, circumstanțe ce determină insolvența debitorului.

Or, la adoptarea hotărârii judecătorești, trebuie să fie respectate cerințele art. 6 CEDO, deoarece potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de proces echitabil prezumă ca o instanță internă să examineze, în mod real, probleme esențiale care i-au fost supuse analizei, cel puțin pentru a le putea aprecia relevanța.

Conform art. 8 alin. (1) Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Din materialele dosarului, instanța de recurs constată că la 22 decembrie 2017 Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea contestată prin prezentul recurs, și a fost recepționată de către părți la 03 ianuarie 2018 conform recipisei anexate (f.d.242-243).

Astfel, instanța de recurs consideră recursul declarat la 05 ianuarie 2018, împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017 că este depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de insolvență din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 356 Cod de procedură civilă, cererea de declarare a insolvenței se judecă în instanță conform normelor generale din acest cod, cu excepțiile și completările stabilite în legislația insolvenței.

Iar, în conformitate cu art. 1 alin. (4) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, actele cauzei cert denotă că la 20 aprilie 2012 între SAR „Moldcargo” SA și „Global-Asig” SRL a fost încheiat contractul de mandat nr. 72 obiectul căruia îl constituie activitatea de intermediere în vânzarea polițelor de asigurare.

La 23 mai 2014 între SAR „Moldcargo” SA și „Global-Asig” SRL a fost încheiat acordul privind stabilirea cuantumului și termenului de achitare a datoriei în mărime de 109 000, 02 lei care urma să fie achitată de SRL „Global-Asig” în șase rate.

Deoarece debitorul nu și-a onorat obligațiile asumate prin contractul de mandat nr. 72 din 20 aprilie 2012 și acordul din 23 mai 2014, nu a transferat integral primele de asigurare încasate de la asigurați, în contul Mandantului, SAR „Moldcargo” SA s-a adresat în instanța de insolvență.

Conform actului de verificare din 06 iunie 2017 datoria restantă a SRL „Global-Asig” față de SAR „Moldcargo” SA constituia suma de 99 893, 03 lei.

La 02 noiembrie 2017 creditorul a depus o cerere introductivă concretizată, suplimentar la temeiurile de drept invocate în cererea introductivă, și a făcut trimitere și la prevederile art. 47 alin. 33 din Legea cu privire la asigurări nr. 407 din 21.12.2006, în vigoare de la 06.04.2007.

Tot, actele cauzei atestă că administratorul insolvenței a depus un raport suplimentar, în care a menționat că suma totală a creanțelor constituie 165 904, 30 lei. Totodată a indicat că conform contabilității debitorului, acesta dispunea de o sumă de 148 128,09 lei, care este în casieria debitorului. Deoarece suma datoriei de 165 904 lei este mai mare decât suma de 148 128,09 lei, de care la moment dispune debitorul și acesta nu are altă masă de plată, consideră că debitorul este în incapacitate de plată. Prin urmare a propus aplicarea procedurii simplificate a falimentului.

Fiind investită cu judecarea cauzei, instanța de insolvență a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii.

Instanța de recurs constată că hotărârea instanței de insolvență a fost adoptată în limitele competenței, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic în speță, iar în cadrul judecării pricinii au fost create condiții obiective participanților la proces, întru realizarea drepturilor sale procedurale.

În susținerea opiniei enunțate se vor reține prevederile art. 10 a Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, intentarea unui proces de insolvență presupune existența unui temei. Temeiul general de intentare a unui proces de insolvență constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolvență constă în supra îndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanțele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activității lui dacă acest fapt este posibil.

Iar, conform art. 18 alin.(1) a Legii insolvenței, creditorul poate depune cerere introductivă dacă are un interes legitim în intentarea procesului de insolvență și își poate argumenta creanțele și temeiurile de intentare a procesului de insolvență.

Prin prisma normelor precitate, Colegiul consideră necesar a menționa că, intentarea procesului de insolvență este condiționată în mod principal de incapacitatea de plată a debitorului la executarea creanțelor creditorilor, iar la rândul său, pentru a stabili incapacitatea de executare a obligațiilor, creditorii care înaintează cerere introductivă de intentare a procesului de insolvență, sunt obligați să-și argumenteze și justifice existența unor creanțe certe, lichide și exigibile, așa cum rezidă din dispoziția expresă a art. 18 alin. (1) a Legii insolvenței.

Existența incapacității de plată este condiționată în primul rând de existența unor creanțe certe, iar în al doilea rând, aceste creanțe certe să nu poată, fi executate de către debitor din motivul incapacității de plată sau supra îndatorării.

Astfel, din materialul probator anexat se atestă că nu pot fi luate în considerație suma dobânzii, invocată de creditor în cererea de concretizare deoarece aceasta nu reiese dintr-un contract de credit sau împrumut, dar nici majorarea de întârziere. Prin urmare, creanța care poate fi luată în vedere la determinarea temeiurilor de insolvență constituie 99 893 lei + 387, 75 lei (plată de bază față de Serviciul Fiscal de Stat). Însă suma care se păstrează în casieria debitorului constituie 148 118 lei.

Colegiul consideră că instanța de insolvență a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele pricinii și a concluzionat în mod corect că lipsește temeiul general de intentare a insolvenței, incapacitatea de plată.

Concomitent, Colegiul relevă că prevederile art. 47 alin. (3³) al Legii nr. 407 din 21.12.2006 cu privire la asigurări, invocat de creditor, nu poate fi temei de intentare a insolvenței, deoarece orice intermediar în asigurări și/sau în reasigurări care nu a depus la asigurător/reasigurător sumele încasate cu titlu de prime de asigurare (reasigurare), după 30 de zile lucrătoare de la scadența prevăzută în contractul de mandat, este prezumat a fi în insolvență din cauza încetării plăților, iar asigurătorul (reasigurătorul) va solicita instanței de judecată încasarea forțată a sumelor datorate.

În atare circumstanțe, Colegiul conchide că articolul citat mai sus menționează că starea de insolvență se prezumă, totodată stipulează depunerea cererii de încasare forțată a datoriei, însă nu a cererii introductive. Astfel creditorul nu a depus cerere de încasare a datoriei.

Conform art. 34 alin. (1) al Legii insolvenței instanța de insolvență hotărăște, în baza aprecierii temeiului de insolvență și a faptelor constatate în cadrul examinării cererii introductive, asupra intentării procedurii de insolvență sau asupra respingerii cererii introductive. (2) Hotărârea de intentare a procedurii de insolvență devine executorie în momentul pronunțării. Dispozitivul hotărârii se înmânează administratorului desemnat imediat. (3) Prin hotărârea de intentare a procedurii de insolvență, instanța de insolvență dă apreciere concluziilor din raportul administratorului provizoriu, prevede mărimea revendicărilor asupra cărora obiecțiile debitorului și/sau ale creditorilor au fost respinse ori considerate ca fiind întemeiate, desemnează administratorul insolvenței și instituie, după caz, comitetul creditorilor.

Prin urmare, instanța de insolvență just a respins concluziile raportului administratorului provizoriu ca fiind declarative și fără un suport probant și legal, în sensul intentării procedurii de insolvență.

Conform art. 30 alin. (4) din Legea insolvenței „după judecarea cererii introductive, instanța de insolvență adoptă una din următoarele hotărâri: a) se constată insolvența debitorului și i se admite proces de insolvență; b) se constată insolvența debitorului și i se admite procedură simplificată a falimentului; c) se admite procedură accelerată de restructurare a debitorului; d) se respinge cererea introductivă și se refuză admiterea unui proces de insolvență față de debitor”.

Astfel, din materialul probator anexat se atestă că din motivul lipsei temeiului de insolvență invocat de creditor instanța de insolvență a respins cererea introductivă și a refuzat admiterea unui proces de insolvență față de debitor.

Instanța de recurs consideră că Curtea de Apel Chișinău a examinat pricina sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristice acestui raport, legea materială ce guvernează raportul juridic.

În cadrul procesului de insolvență administratorul provizoriu a solicitat stabilirea cuantumului de remunerare a administratorului provizoriu în mărime fixă de 9520 lei lunar și remunerația pentru perioada de observație în sumă totală de 19 992 lei, precum și cheltuielile aferente în sumă de 1 450 lei.

La acest capitol, instanța de recurs menționează că instanța de insolvență a efectuat calculul remunerației conform Hotărârii Guvernului RM nr. 743 din 11.06.2002 și a hotărârii Guvernului RM nr. 152 din 19.02.2004 în redacția Hotărârii Guvernului RM nr. 165 din 09.03.2010.

Prin urmare este întemeiată concluzia instanței de insolvență reieșind din anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11.06.2002, coeficientul de multiplicare al salariului pentru conducători de unitate variază de la 4 la 8. La calcularea remunerației administratorul a folosit coeficientul minim 4, remunerația lunară constituind 9520 lei.

În același timp instanța de insolvență a considerat că remunerația urmează a fi încasată doar pentru perioada de observație din momentul primirii de către administratorul provizoriu a încheierii de admitere spre examinare a cererii introductive care a fost recepționată de administratorul provizoriu la data de 03.10.2017, iar data examinării cererii introductive a fost stabilită pentru data de 15 noiembrie 2017. Pentru această perioadă remunerația constituie 14 000 lei, care și urmează a fi încasată.

În ce privește încasarea cheltuielilor aferente, instanța de insolvență a respins cerința dată, deoarece la materialele cauzei nu se atestă nici o probă.

În temeiul circumstanțelor expuse coroborate cu normele de drept nominalizate, instanța de insolvență întemeiată a conchis asupra faptului că nu poate fi pus la baza admiterea procedurii de insolvență față de debitorul SRL ”Global-Asig” pe motiv de incapacitate de plată, or creditorul SAR „Moldcargo” SA nu a demonstrat că debitorul SRL ”Global-Asig” este o întreprindere în dificultate financiară, însă al cărei titular execută sau este capabil să execute obligațiile exigibile nu demonstrează în sensul art. 10 al Legii insolvenței incapacitatea de plată a acesteia, iar în astfel de circumstanțe nu se probează conform art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, temeiul general de admitere a cererii introductive cum ar fi incapacitatea de plată.

În conformitate cu art. 118, alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Iar, în conformitate cu art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În acest context, Colegiul reiterează că, intentarea procesului de insolabilitate nu poate avea loc doar pe presupunerea existenței unui temei de insolabilitate raportat la anumite creanțe presupuse, acestea nefiind certe.

Or, în conformitate cu art. 2 al Legii insolabilității, prin incapacitate de plată se subînțelege situație financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a își executa obligațiile pecuniare scadente, inclusiv obligațiile fiscale, iar prin insolabilitate se subînțelege situație financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea de a își onora obligațiile de plată, constatată prin act judecătoresc de dispoziție, circumstanțe care nu au fost probate și constatate pe parcursul examinării cauzei.

În asemenea circumstanțe, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță corect a concluzionat că cererea introductivă înaintată de creditorul SAR „Moldcargo” SA este neîntemeiată și nu sunt temeiuri privind declararea insolabilității față de SRL „Global-Asig”, și, prin urmare, temeinic și legal a respins cererea introductivă înaintată de SAR „Moldcargo” SA, iar argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs nu pot fi reținute ca întemeiate.

Urmare a celor supra indicate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție apreciază critic susținerile recurrentului precum că instanța de insolabilitate nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea pricinii, nefiind dovedite circumstanțele considerate de instanță ca stabilite, iar concluziile instanței expuse în hotărâre, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, deoarece acestea contravin constatărilor relatate.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995, unde Curtea a menționat că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recursuri.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că hotărârea instanței de insolabilitate este întemeiată și legală, iar temeiurile invocate de către SAR „Moldcargo” SA sunt neîntemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Societatea de Asigurări-Reasigurări ”Moldcargo” Societate pe Acțiuni.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017, în cauza civilă la cererea introductivă a creditorului Societatea de Asigurări-Reasigurări ”Moldcargo” Societate pe Acțiuni cu privire la intentarea procesului de insolabilitate față de Societatea cu răspundere limitată ”Global-Asig”.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător

Valeriu Doagă

Judecători

Mariana Pitic

Nicolae Craiu

Luiza Gafton

Iurie Bejenaru